

Det er mig for lidt; jeg indrømmer, at dette Stykke har modtaget en Forbedring, men det er for lidt til, at jeg kan tiltræde Lovforslaget. At jeg ikke selv har stillet Forslag til at forandre det, har sin simple og gode Grund deri, at jeg, naar et talrigt Udvalg i en saa indgribende Sag som denne ikke vil støtte et saadant Forslag med en eneste Stemme, eller naar dog ikke et eneste Medlem vil komme med Forslag derom, antager det for at være Tidspilde og frugtesløst for et enkelt Medlem af Thinget at bringe det frem til Forhandling. Jeg fremsører derfor kun det Par Ord, jeg vil sige derom, for at motivere min Afstemning imod Loven. Det er ganske rigtigt som antydet i Motiverne til det foreliggende Lovforslag, saaledes som det er overgivet os fra Regjeringens Haand, at tidligere har man lagt hele Skatteansættelsen i de communale Myndigheders Hænder; men nu har man taget Skatteansættelsen aldeles fra dem, det vil sige, den endelige Afgjørelse have de ikke paa noget som helst Punkt. Jeg giver Regjeringen og det høie Thing Ret i, at, naar det skal være en Skat af den Natur, som denne Lov stiller i Udsigt, gaaer det ikke an at lade de communale Myndigheder have den hele Afgjørelse. Det hele Complex, som angaaer Forholdet imellem Commune og Commune, maa kunne controlleres og ordnes saaledes, at det bliver veiet paa den samme Vægtstaaal og maalt med den samme Aalen over det hele Land. Deri er jeg ganske enig, og jeg skulde ikke tage det saa nøie, havde jeg nær sagt, med, hvem der kom til at have denne Control; men indenfor Communens Grændser maa der kunne gives den communale Myndighed Ret og Magt og Myndighed til at have nogen Indflydelse paa, hvorledes der skal forholdes i de enkelte Indtagelses Tilfælde. Jeg har ikke saa saa Aar havt den Gæde at have denne Plads; jeg troer, at jeg ikke et eneste Aar har været her, uden at der har været Tale om en Indkomstskat, og jeg glemmer i saa Henseende aldrig et æret Medlem, der i

mange Aar har havt Sæde her, og som sad paa den Plads, som det ærede Medlem for Ringkjøbing Amts 1ste Valgkreds (Sylvester Sjørgensen) nu indtager. Det har stadig været holdt frem for os, at, naar den Tid kom, da vi bleve saa lykkelige at faae en Indkomstskat, skulde vi dog idetmindste tildeels ramme Statteevnen; men dette kan ikke ske indenfor Communens Grændser efter denne Lov, medmindre Stattecommissionen, som ikke kender de indre Forhold i Communen, gaaer ind derpaa. Dette er min Klage imod Loven foruden de andre, som jeg kunde have overlejet, men denne kan jeg ikke overse. Jeg tænker mig to Mænd i Communen, som hver have 1,000 Rd. om Aaret. Det er Communens som Stattecommissionens Sag at finde Indtægterne, og Loven paalægger dem at stille disse to Mænd aldeles lige, naar de hver have 1,000 Rd. Indtægt. Dette kan være rigtigt, men saa kommer Hensynet til Statteevnen. Jeg forudsætter, at den ene Mand har mange Børn, maaskee ældre Foll at forjorge, maaskee Familie, som han tager under Armene, og maaskee han sparer enten sin egen eller en anden Commune en Udgift i saa Henseende. Hans gode Hjerte løber af med ham, og til Nød og Neppe slaer han sig igjennem. Hans Nabo med den samme Indtægt har maaskee ikke flere end sig selv og sin Kone at forjorge og kan ved en tarvelig Husholdning gjøre Regning paa at lægge Halvdelen af sin Indtægt tilside. Jeg siger da, at der her fremtræder et Tilfælde — og den Eneste, der kan see det, er Communalbestyrelsen, thi de Andre kende det ikke — hvor der maatte være et vist Spillerum, og hvor der under en motiveret Fremsettelse af Grundene derfor burde gives en Ret til at drage en Dvotadeel fra Indtægten og tilstaae en Nedsættelse. Om det skulde være $\frac{1}{3}$ eller $\frac{1}{4}$, er et andet Spørgsmaal, men i ethvert Fald maatte der gives Communen en vis Ret til at nedsætte Skatteindtægten. Dette er imidlertid ikke Tilfældet efter Lovforslaget; det, man har tilladt Com-